

Certificat de valencià de les universitats valencianes NIVELL C2

DESCRIPCIÓ

La persona que opte a aquest certificat ha de ser capaç de comprendre sense esforç pràcticament tot el que llig o escolta. Ha de poder resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets i arguments, i presentar-los d'una manera coherent. Així mateix, ha de ser capaç d'expressar-se espontàniament, amb fluïdesa i precisió, distingint matisos subtils de significat fins i tot en les situacions més complexes.

OBJECTIUS

Àrea de comprensió

Comprensió oral

1. És capaç de comprendre sense dificultat qualsevol altre parlant de la llengua i qualsevol tipus de parla, siga quin siga el ritme amb què s'articule, tant si es tracta de converses cara a cara com vehiculades a través de mitjans de comunicació, i encara que la velocitat de parla siga ràpida o que es parle amb un accent o una varietat lingüística diferent de la pròpia, tant formal com informal.
2. Pot seguir fàcilment interaccions complexes entre interlocutors hàbils en debats en grup, fins i tot quan es tracten temes especialitzats que siguen pròxims, o temes generals abstractes o complexos.
3. Pot seguir conferències o exposicions especialitzades, encara que hi apareguen expressions col·loquials, regionalismes o terminologia poc familiar.
4. Pot extraure informació precisa d'anuncis públics, fins i tot si són emesos amb un so distorsionat i de poca qualitat (per exemple, en una estació, un estadi, etc.), i pot comprendre una àmplia gamma de material enregistrat i retransmés, incloent-hi algun ús no estàndard, i identificar-hi detalls que evidencien actituds i relacions implícites entre els interlocutors.
5. És hàbil a l'hora d'utilitzar tant els indicis contextuais (implicatures) com gramaticals i lèxics (pressuposicions), a l'efecte d'inferir la informació implícita d'una conversa, com poden ser les actituds i les intencions dels parlants o determinats actes comunicatius complexos com ara la ironia.

Comprensió lectora

1. És capaç de comprendre i d'interpretar de manera crítica qualsevol forma de llenguatge escrit, incloent-hi textos, literaris o no literaris, abstractes i estructuralment complexos o rics en expressions col·loquials, com ara manuals, articles d'especialitat i obres literàries, i pot apreciar distincions subtils d'estil i el sentit tant implícit com explícit.
2. Pot resoldre qualsevol dubte de comprensió, causat per la complexitat del text, fent ús del diccionari o d'altres fonts d'informació disponibles.
3. Pot identificar ràpidament el contingut i la importància d'una notícia, d'un article o d'un reportatge sobre una àmplia gamma de temes generals, a fi de decidir si val la pena

fer-ne una anàlisi més aprofundida, i pot localitzar, si cal, els detalls importants i les relacions precises entre les idees exposades en textos llargs i complexos.

4. Pot comprendre amb detall una àmplia gamma de textos que poden aparèixer en la vida social, professional o acadèmica, i identificar-hi detalls subtils que demostrin actituds i opinions tant implícites com explícites.

5. Pot comprendre amb detall instruccions tècniques llargues i complexes; per exemple, per a utilitzar una màquina o dur a terme un procediment, tant si les instruccions estan relacionades amb la seua especialitat com si no ho estan.

6. Pot comprendre pel·lícules que presenten una quantitat considerable d'argot i d'expressions idiomàtiques.

7. És hàbil a l'hora d'utilitzar tant els indicis contextuals (implicatures) com gramaticals i lèxics (pressuposicions), a l'efecte d'inferir la informació implícita d'un text, com poden ser les actituds i les intencions dels locutors o determinats actes comunicatius complexos com ara la ironia.

Àrea d'expressió

Expressió oral

1. És capaç de produir oralment textos de diferent tipologia sense limitacions de cap tipus, de manera planera, fluida i ben estructurada, amb un discurs clar, amb un estil apropiat i eficaç, i amb una estructura lògica que ajude el destinatari a advertir els punts significatius i recordar-los. Així mateix, utilitza uns recursos lingüístics i discursius variats i adequats a cada situació comunicativa.

2. Pot fer exposicions clares, elaborades i ben construïdes, sobre temes complexos, d'una manera planera i fluida; desenrotllar i confirmar el punt de vista propi amb idees complementàries, justificacions i exemples, utilitzant l'entonació adequada per a transmetre matisos subtils de significat.

3. Pot presentar temes complexos amb seguretat davant d'un públic que desconeix el tema, i estructurar i adaptar l'exposició amb flexibilitat per a respondre a les necessitats d'aquesta audiència; té prou domini de les estratègies comunicatives per a fer front a preguntes difícils, fins i tot hostils.

Expressió escrita

1. Pot produir, de manera clara, plana i fluida, escrits complexos (informes, articles d'opinió, crítiques...), que presenten una argumentació o una apreciació crítica d'obres literàries, productes audiovisuals i projectes d'investigació, i és capaç de dotar els seus textos d'una estructura lògica, apropiada i eficaç, que ajuda el lector a trobar i recordar les idees importants. Pot escriure resums o ressenyes d'obres professionals o literàries.

2. És capaç d'escriure textos de formalitat alta en varietat estàndard, de caràcter no especialitzat i que requereixen una preparació prèvia notable: textos de l'àmbit periodístic (cartes al director d'un diari, articles d'opinió, col·laboracions a revistes...); correspondència formal a institucions, empreses...; textos escrits per a ser dits (discursos breus, parlaments en festes, reunions...), etc.

3. Pot prendre apunts detallats del que es diu en una conferència de manera tan acurada que aquests puguin ser utilitzats per altres persones.

4. Pot resumir amb precisió la informació procedent de diferents fonts, reconstruir arguments i consideracions i presentar d'una manera coherent el resultat general; és capaç de distingir la informació de l'opinió.

Àrea de pragmàtica i d'interacció

1. Pot participar sense esforç en tota classe de converses i discussions, i mostrar un bon ús d'expressions idiomàtiques i col·loquials. Pot expressar-se amb fluïdesa i transmetre matisos subtils de significat amb precisió. En cas de dificultat, pot fer marxa arrere, reestructurar el discurs i corregir-lo de manera que els altres interlocutors difícilment se n'adonen.
2. Pot crear un text coherent i cohesionat utilitzant d'una manera completa i adequada una varietat d'estructures organitzatives i una gamma àmplia de mecanismes de cohesió, integrant-hi subtemes, desenvolupant punts particulars i acabant amb una conclusió apropiada.
3. Pot expressar-se, detalladament i sense esforçar-se, amb un discurs natural i fluid. Així i tot, es pot detenir per a reflexionar sobre la paraula exacta que expressarà amb precisió el seu pensament o per a trobar un exemple apropiat que il·lustre l'explicació.
4. Pot expressar amb precisió matisos subtils de significat, utilitzant amb una correcció suficient un repertori ampli de procediments de modalització, des d'elements lèxics valoratius fins a recursos pragmàtics com la ironia o els canvis de registre, i pot insistir, diferenciar i eliminar l'ambigüitat.
5. Pot participar en un intercanvi comunicatiu de manera cooperativa seleccionant la informació, quant a la qualitat, a la quantitat i a la rellevància, i presentant aquesta informació de manera clara i ordenada. Així mateix, pot qualificar amb precisió opinions i afirmacions en termes de certesa o incertesa, de creença o dubte, de probabilitat, etc.
6. Pot conversar de manera còmoda i apropiada, sense limitacions lingüístiques, en qualsevol situació de la vida personal i social, estructurant el discurs i interactuant amb competència i fluïdesa, de la mateixa manera que ho faria un altre parlant competent.
7. Pot defensar la seua posició sobre qüestions complexes en reunions i converses formals, amb arguments articulats i persuasius.
8. És capaç d'utilitzar els indicis contextuais, gramaticals i lèxics per a inferir la informació implícita d'un text, com poden ser les actituds i les intencions dels locutors o determinats actes comunicatius complexos com ara la ironia.
9. És capaç d'aplicar el coneixement sobre l'estructura de la seqüència argumentativa i les característiques dels textos dialogats per a produir textos d'aquestes tipologies que complisquen el propòsit comunicatiu de manera eficaç (debats, tertúlies i converses espontànies, articles d'opinió, assajos...).

Àrea d'estructures lingüístiques

1. És capaç d'explotar, amb un domini exhaustiu i fiable, i sense manifestar cap tipus de limitació en el que vol dir, un repertori lingüístic molt ampli per a formular de manera precisa el seu pensament, insistint, diferenciant i eliminant l'ambigüitat, i ajustant els recursos expressius al grau de formalitat i a les exigències específiques d'una sèrie molt extensa de gèneres discursius.
2. S'expressa amb una precisió lèxica absoluta i utilitza amb consistència un vocabulari correcte i adequat. Domina un repertori lèxic molt ampli, que comprén expressions idiomàtiques i col·loquials, i demostra tenir consciència dels graus de connotació semàntica, així com de l'adequació a la formalitat del discurs i dels usos intencionats de canvi de registre.
3. Té una competència semàntica àmplia, no sols de la relativa al lèxic sinó també de la que transmeten els elements gramaticals i la perspectiva pragmàtica, la qual cosa es tradueix en una alta consciència i un bon domini de l'organització del significat.

4. Manté un domini gramatical constant sobre un llenguatge complex, fins i tot quan ha de desviar l'atenció cap a un altre punt (per exemple, quan planifica el que dirà o segueix les reaccions dels altres):

a) Té una pronunciació que li permet variar l'entonació i la corba melòdica de l'oració correctament, a fi d'expressar matisos subtils de significat, i pot utilitzar els criteris d'elocució en funció del context comunicatiu. Coneix els criteris d'elocució estàndard, tant del nivell estrictament fonètic com del nivell morfosintàctic, i és capaç d'utilitzar adequadament, en les seues produccions, les formes pròpies de l'àmbit general i les formes de l'àmbit restringit en funció del context, del gènere textual i de les varietats funcionals pertinents (formals i informals).

b) Domina els conceptes bàsics de fonètica i fonologia, del sistema vocàlic i del consonàntic, i és capaç d'interpretar la transcripció fonètica de paraules o expressions.

c) Té un domini profund de la normativa ortogràfica, incloent-hi les excepcions i els casos de més dificultat, i escriu textos sense faltes d'ortografia. Coneix els criteris que s'utilitzen quan cal fer adaptacions fonètiques i gràfiques de les paraules estrangeres (préstecs). Domina l'ortografia de les grafies cultes.

d) Coneix amb aprofundiment la morfologia nominal i verbal, incloent-hi els casos excepcionals, d'especial dificultat o més formals.

e) Domina els usos i les funcions sintàctiques de les diverses categories gramaticals, com també una gran varietat d'estructures sintàctiques, i sap aplicar-ho amb precisió i adequació a la llengua formal general per tal d'organitzar les paraules en oracions ben construïdes gramaticalment. És capaç d'utilitzar sense restriccions, i amb una precisió quasi absoluta, les formes diverses dels determinants, dels pronoms, de les preposicions, de les conjuncions i dels adverbis. Té un domini complet dels processos de pronominalització, fins i tot dels usos més problemàtics des del punt de vista normatiu, i pot utilitzar aquests coneixements en funció del context de comunicació, del gènere i del grau de formalitat de la situació. Pot utilitzar una àmplia gamma de recursos de composició oracional, amb un coneixement aprofundit dels usos dels relatius, de les conjuncions i de les locucions conjuntives, així com de la sintaxi verbal.

5. Té un coneixement exhaustiu de l'organització del significat dels textos, tant des del punt de vista de la coherència i l'estructura de la informació com des de la perspectiva de la cohesió i dels elements lingüístics que permeten la construcció global del discurs. Té prou coneixements de gramàtica del text per a corregir les produccions pròpies, reparar les produccions alienes i garantir un estil adequat al propòsit dels gèneres expositius i argumentatius més emblemàtics.

Àrea de sociolingüística

1. Té un bon domini de les expressions de saviesa popular, és conscient dels nivells connotatius del significat, valora les implicacions sociolingüístiques i socioculturals quan altres parlants competents utilitzen la llengua, i sap reaccionar-hi adequadament.

2. Disposa d'un repertori ampli de refranys (Qui té fam somia rotllos), expressions idiomàtiques (afluixar la mosca, anar a palpès) i citacions corrents (Al meu país la pluja no sap ploure; Conte contat, conte acabat), i té un bon domini d'expressions de creences com ara els refranys sobre l'oratge (Cel a borreguets, aigua a canterets), d'actituds tipificades com a clixés (La vergonya cria ronya) i d'expressions que inclouen valoracions (Això és bufar i fer ampolles).

3. Té un bon domini dels diferents registres i d'expressions pròpies de graus de formalitat diversos, com ara el familiar o col·loquial (Au, a fer faena!), el solemne (Es demana silenci a la sala) i l'íntim (Estàs a punt, rei?).

4. Domina un ampli repertori d'indicadors lingüístics d'origen sociocultural, de procedència geogràfica o de grup professional, que inclouen:

- a) El lèxic: policia/bòfia (variació social); roig/vermell (variació geogràfica); esperit de vi/alcohol (variació generacional).
- b) La gramàtica: parle/parlo (variació geogràfica); Quan vindràs a casa, et donaré el regal / Quan vingues a casa, et donaré el regal (variació generacional).
- c) La fonologia: /plorá/ /plorár/ (variació geogràfica).
- d) Característiques de la veu (ritme, volum, etc.), aspectes paralingüístics i llenguatge corporal

Àrea de coneixements socioculturals

1. Té un coneixement profund de la realitat sociocultural, de la història i del territori valencians i pot participar sense problemes en totes les pràctiques socials de la vida quotidiana, del món professional i de l'àmbit cultural valencians.

a) Coneix els elements més representatius de la Comunitat Valenciana (llocs, institucions, persones, objectes, esdeveniments, actes i textos), la qual cosa li permet relacionar-se de manera exitosa en els àmbits personal, públic, professional i educatiu.

b) És capaç d'identificar les dades més rellevants de l'entorn cultural valencià, tant les manifestacions de la cultura popular tradicional com les tendències de la cultura de masses i de les cultures especialitzades.

c) Té un coneixement avançat del marc de la geografia física i humana.

d) Té un coneixement avançat dels orígens i la formació de les llengües romàniques i de les principals etapes de la història de la llengua, i és conscient de la situació social de la llengua en els diversos àmbits de relació; té uns coneixements generals sobre els corrents literaris i sobre els principals autors, la qual cosa li permet gaudir de la lectura de les obres més representatives i li proporciona les dades necessàries per a contextualitzar-les i valorar-les adequadament.

e) És capaç de distingir els aspectes socioculturals més representatius de la nostra comunitat i de relacionar-los amb els d'altres comunitats.

2. És capaç d'utilitzar les seues habilitats pràctiques (les socials i les específiques de la vida quotidiana, les tècniques i les professionals, i les pròpies del temps lliure) per a desenrotllar una sèrie d'estratègies o factors (motivacions, valors, creences, estils cognitius i trets de la personalitat) que li permeten mantenir actituds personals positives com a usuari o aprenent de la llengua.

3. És capaç de desenrotllar habilitats per a l'estudi de la llengua i estratègies de descobriment i d'anàlisi que el fan independent en l'aprenentatge i en l'ús del valencià.

CONTINGUTS

A més dels continguts que es detallen a continuació, la persona que opte al certificat de grau superior haurà de demostrar el domini dels continguts exigits en els nivells anteriors.

Elocució i fonologia

1. Coneixement aprofundit i aplicació dels criteris d'elocució estàndard, i valoració dels casos excepcionals, d'especial dificultat o més formals: enllaços sintàctics, casos especials amb sons consonàntics sonors (examen, transistor), etc.

2. Coneixement suficient de l'alfabet fonètic internacional (AFI) per a interpretar la transcripció fonètica de paraules aïllades i de frases.

Normativa ortogràfica

L'alfabet i les grafies vocàliques Domini profund de la normativa ortogràfica sobre les vocals, incloent-hi les excepcions, les paraules amb més dificultat i les més formals:

- Els criteris aplicables als préstecs; escriptura de vocals i/e i o/u en pseudoderivats (línia/alinear; doble/duplicar; full/fol·licular).
- Ortografia de paraules amb dificultat vocàlica o que contrasten amb altres llengües (arravatar, ciment, bambolina, sarbatana).
- Escriptura de paraules amb e de suport i sense (infraestructura, reescriure, hidroskòpia); etc.

Separació de frases i paraules

Domini exhaustiu de la composició. Ús del guionet, escriptura junta o separada de paraules compostes i altres locucions (filferro, fil d'aram, cotó en pèl, maldecap, mal de cap, sobretot, sobre tot).

La síl·laba, el diftong, el triftong i el hiat

Domini complet de la separació de síl·labes en tot tipus de paraula (compostes, préstecs adaptats i no adaptats, etc.).

Accentuació gràfica. Accent diacrític. Dièresi

Coneixement aprofundit de la normativa sobre l'accentuació, incloent-hi les excepcions i els casos de més dificultat:

- Escriptura de paraules amb doble possibilitat d'accentuació a causa de la diferent posició de la síl·laba tònica (càstig/càstic; xofer/xòfer).
- Accentuació de cultismes d'ús formal restringit que solen presentar alteracions en la posició de la síl·laba tònica (alvèol, èczema, cotilèdon).
- Escriptura de topònims i antropònims (Kíev, Vladímir).
- Ús coherent de l'accentuació de la e atenent al timbre vocàlic i la tradició ortogràfica (anglès, anglès; conèixer, conèixer).
- Escriptura de la dièresi en síl·laba àtona (aïllar, helicoïdal), en els verbs de complexitat especial de la 3a conjugació (argüir, argüit, argüia) i en altres casos problemàtics.
- Escriptura de parelles de paraules que es diferencien per la dièresi (fluid/flüit; fruit/fruït; reina/reïna); etc.

L'apòstrof, la contracció i el guionet

1. Casos especials de l'apòstrof (símbols, títols, topònims precedits de l'article, topònims estrangers, marques registrades).
2. Ús del guionet en préstecs, símbols i altres usos excepcionals (α -naftol, àcid d-lisèrgic).

Les oclusives

Domini profund de l'ortografia de les oclusives, incloent-hi les excepcions, les paraules amb més dificultat i les més formals:

- Escriptura correcta dels grups cap-, prop- (capbussar-se, proppassat).
- Grups consonàntics cultes com ara pn-, ps-, pt-, ts- en inici de paraula (pneumàtic, pterodàctil, ptolemaic, tsarista) i de paraules amb dificultat (tungsté, apotegma, babord, feldspat, molibdé).
- Escriptura de les duplicacions gràfiques més complexes (subbranquial, addició, accèssit, aflicció, suggestionar, sangglaçar).

- Escriptura de les oclusives en préstecs, topònims i antropònims (Carib, Eduard, grog i groc; Qatar, Iraq; pàrquing, màrqueting; judoka, karate); etc.

La bilabial b i la labiodental v

Domini profund de l'ortografia de les grafies b/v, incloent-hi els pseudoderivats (berruga/verrucària; avortar/abortiu) i altres casos que presenten dificultat, com ara l'escriptura de topònims discrepants amb altres llengües (Anvers, Nerbion, l'Havana).

Les nasals

Coneixement aprofundit de l'ortografia de les nasals, incloent-hi l'escriptura dels grups mm, nn, nm i mn en els cultismes i en paraules d'especial complexitat ortogràfica (primmirat, annal, bienni, tanmateix, enmig, escamnar, mnemotècnia).

Les palatals

Domini ampli de l'ortografia de les palatals:

- Escriptura adequada de les palatals en tots els casos, fins i tot en els que presenten més dificultat ortogràfica.
- Les palatals en les paraules adaptades d'altres llengües (haixix, Txaikovski).
- Ús excepcional de tx- inicial (Txad).

Les alveolars

Coneixement aprofundit de l'ortografia de les alveolars:

- Cultismes i paraules d'especial complexitat ortogràfica (Saragossa, èczema, Moçambic, Ignasi, sentinella, Ademús).
- Les grafies alveolars en paraules compostes i derivades amb un prefix (asimetria, contrasenya, transsiberià, pressentir).
- Les grafies tz i ts (zitzània, sotsobrar); etc.

Les laterals

Domini ampli de l'ortografia de les laterals:

- Escriptura de l final en paraules amb una certa dificultat (bonítol, cerebel, nínxol, cervo/cérvol).
- Ús coherent de les grafies geminades tl i tll (butla/butlla, batle/batlle); etc.

Les ròtiques

Paraules d'especial complexitat ortogràfica de les grafies r i rr (sabre, eradicar, crebantar, ornitorinc, otorino).

La grafia h

1. Ortografia de la h en préstecs (hàmster, handbol) i en cultismes no molt usuals (subtrahend, hidròfob, hexagonal, holograma).

2. Ortografia de la h com a consonant velar aspirada en onomatopeies (ha, ha, ha!) i en estrangerismes (hippy, Hollywood).

Altres sistemes de representació gràfica d'aquesta consonant (Jerez, sikh, Khartum).

Les abreviacions, les sigles i els acrònims

Escriptura d'abreviacions, símbols, sigles i acrònims d'abast local i internacional.

Les majúscules, les minúscules i els tipus de lletra

Normes de les majúscules, minúscules, versaleta, negreta i cursiva en noms de càrrecs, institucions, obres literàries, citacions bibliogràfiques, convencions i casos especials.

La puntuació

Domini de les regles avançades d'ús dels signes de puntuació.

Morfologia i sintaxi

El substantiu i l'adjectiu: gènere i nombre

Coneixement aprofundit de la morfologia de substantius i adjectius, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat o més formals:

- Assignació de gènere gramatical als substantius d'acord amb l'ús preferent (colom, rabosa).
- Usos contrastius quant al gènere amb el castellà, tant en els substantius (molta esplendor) com en els adjectius (una nau viking).
- Substantius amb doble forma de gènere equivalents (cistell, cistella; teulat, teulada; garrofer, garrofera) i amb significat diferent (ganivet, ganiveta; sac, saca; cove, cova; full, fulla; cuc, cuca; regle, regla; regne, regna; crit, crida).
- Flexió de nombre en els antropònims (els Borbons, els Borja, els Guitart).
- Formació del plural de les paraules compostes i de les locucions nominals (curtmetratges, cafés teatre, guàrdies civils, maldecaps, mals de cap). - Substantius de doble gènere amb significat diferent d'ús restringit (clímax, cremallera, delta, paleta, post, planeta).
- Usos contrastius quant al nombre amb el castellà en expressions d'ús restringit (anar camps a través, Blancaneu, llevar l'àncora); etc.

Els articles definits

1. Valoració i ús de l'article personal: morfologia, apostrofació i contracció (Me'n vaig a cal Pere; Canet d'en Berenguer).
2. Ús de l'article en les expressions que discrepen del castellà (jugar a pilota, alçar el cap, anar a fira).
3. Coneixement i valoració gramatical de les diverses formes dels articles definits (lo pare, sa vall, es pi, es pares i es mares).

Els possessius

1. Ús de les formes àtones en expressions lexicalitzades (Cada terra fa sa guerra).
2. Expressions que contrasten amb el castellà (a càrrec seu, a gust teu).
3. Valoració d'altres formes dels possessius: formes clàssiques (mia, tua, sua) i formes amb v (meva, teva, seva). Valoració i ús dels possessius molt formals llur i llurs (Els mestres i llurs alumnes. Els directors i llur premi).
4. Ús del pronom feble en i dels pronoms datius amb valor possessiu (En coneixia l'origen. Li feia mal l'esquena).

Els dítics

1. Col·locació del determinant demostratiu (Aquella ciutat és preciosa. La pel·lícula aquella m'agrada).
2. Estalvi dels usos abusius dels demostratius (No s'ha parlat de poder ni si aquest és necessari).
3. Valoració i ús coherent de la doble o la triple gradació en els dítics.
4. Ús d'altres determinants anafòrics (el dit, el mencionat, l'esmentat, etc.) i de la dixi temporal amb determinant + substantiu (aquesta setmana, aquest mes) i límits del seu ús

(enguany).

Els numerals

1. Lectura i escriptura de les fraccions.
2. Ús dels col·lectius (una dotzena, dos centenars, un duo de trompetes, un lustre, una revista quinzenal, una iaia centenària), incloent-hi els col·lectius tradicionals (grossa, tern, quèrn).
3. Ús de construccions genuïnes enfront de les procedents d'altres llengües (el primer de la classificació i no *el número u de la classificació).
4. Els prefixos cultes numerals hemi-, semi-, mono-, bi-, tetra- i les formes compostes (quadrimestre).

Els quantitius

Coneixement aprofundit de la forma i la funció dels quantitius:

- Els quantitius i les unitats de quantitat tradicionals (manco, quinzets, unces, sous, mesures).
- Formes genuïnes i interferències del castellà (No m'ha fet cap gens de gràcia); etc.

Els indefinits

Coneixement aprofundit dels usos i les funcions gramaticals dels indefinits, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat o molt formals:

- Usos propis de cada (Té cada cosa unes coses. Cada dia vaig al mercat).
- Els indefinits arcaics, poc usats o molt formals (mant, quelcom, altri, hom, qualche, sengles).
- Ús de altre, un altre, l'altre i d'altre; tal com a substitut d'un nom propi (Ho va dir en tal i en tal altre).
- Evitació dels usos poc genuïns dels indefinits i les interferències del castellà (Es creu que és algú important. Tinc alguna un poc de pressa); etc.

Les preposicions

Coneixement aprofundit dels usos i les funcions gramaticals de les preposicions, i domini dels casos excepcionals i d'especial dificultat:

- Ús de les preposicions vers, envers, devers, ultra, via, i de la locució prepositiva a despit de.
- Precisió en els usos particulars de cada preposició (És diferent d'aquell. Fa gust de maduixa. Res a fer. Tenim un llapis negre i dos de blaus. Tothom portava menjar, però jo anava sense).
- Usos excepcionals de les preposicions (N'hi ha prou amb dir-li-ho una vegada només. Amb que li ho digues una vegada només, ja n'hi ha prou).
- Usos preposicionals relacionats amb el règim sintàctic del verb (Es va estirar dels els cabells. Què hi ha de per a sopar? Recórrer contra una sentència).
- Contactes entre diverses preposicions; coordinació d'elements amb règims preposicionals diferents; substitució de les construccions agramaticals (Amb abandonar-te Abandonant-te no aconsegueixes res).
- Ús genuí de les preposicions en la fraseologia (posar en relleu, amb molta honra).
- Ús de les preposicions des de... fins a i de... a per a expressar els punts extrems (des de Canet fins al Port, de Sagunt a Puçol).
- Ús genuí de les locucions prepositives evitant les interferències i els usos impropis, etc.

Els relatius, els interrogatius i els exclamatius

Coneixement aprofundit dels usos i les funcions gramaticals dels relatius, interrogatius i exclamatius, i domini dels casos excepcionals i d'especial dificultat:

- Substitució de les interferències i adequació als contextos formals.
- Supressió gramatical de la preposició (En la casa que vaig viure).
- Construccions de relatiu precedit de verb (baixant la qual...).
- Construccions de relatiu particulars (N'hi ha que... Hi ha qui...).
- Supressió d'usos redundants dels pronoms febles en les oracions de relatiu; pronoms interrogatius reforçats per un substantiu interjectiu (Què dimonis fas?); etc.

Les conjuncions

Coneixement aprofundit dels usos i les funcions gramaticals de les conjuncions i locucions conjuntives, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat i molt formals:

- No supressió de que en les oracions completives (Demanem que acudisquen puntuals a la reunió) i després de l'adverbi sí (Ella sí que l'espera).
- Propietat en l'ús de les locucions conjuntives i substitució de les interferències i calcs lingüístics (Situa els convidats conforme tal com vagen arribant. Segons A mesura que anava passant el temps em posava nerviós).
- Ús de la conjunció temporal mentres, la locució conjuntiva mentres que i l'adverbi mentrestant.
- Conjuncions arcaiques o molt formals (jatsia, car, puix).
- Col·locació diversa de la conjunció però, etc.

Els adverbis

Coneixement aprofundit dels usos i les funcions gramaticals dels adverbis i de les locucions adverbials, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat i molt formals:

- Ús opcional de l'adverbi de negació no en respostes curtes (Havia menjat això alguna vegada? Mai/No mai).
- Valoració de l'ús de l'adverbi pas.
- Ús expletiu de l'adverbi no (Tinc por que no guanye).
- Ús particular d'alguns adverbis i locucions adverbials com ara corrents (Li telefoní i va arribar a casa corrents), inclusivament i exclusivament (Hi ha festa tots dos dies inclusivament), amb escriu (Li va tornar el favor amb escriu), escaig (He comprat 20 quilos i escaig).
- Propietat en l'ús dels adverbis i les locucions adverbials i substitució de les interferències i els calcs lingüístics (Un contracte acabat de firmar); etc.

Els pronoms personals: forts i febles

1. Valoració i ús de les formes pronominals del plural majestàtic i del plural de modèstia.

2. Coneixement aprofundit dels usos i les funcions gramaticals dels pronoms febles, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat o molt formals:

- Ús especial de les formes plenes dels pronoms febles en modismes i frases fetes (Tant se val. Tant me fa).
- Pronoms febles en funció de predicatiu (S'ha tornat roig; s'hi ha tornat. S'ha fet del Vila-real; se n'ha fet).
- Pronominalització molt formal de l'atribut amb el, la, els, les en els sintagmes definits.

- Ús del pronom hi amb complements introduïts per locucions prepositives (No deixes res davall del llit; no hi deixes res davall).
- Adequació de l'ús dels pronoms al règim sintàctic exigut pel verb i la frase, evitant l'aparició o la supressió agramatical del pronom o bé la substitució per un altre pronom (Si vols guerra, la en tindràs. Mentres camina ho aprofita per a relaxar-se. El president és ell, tal com demostra la foto; no li hi pegues més voltes).
- Pronoms que acompanyen els verbs transitius i intransitius (avisar-lo, telefonar-li, ensenyar-li a parlar).
- Restriccions en les combinacions entre pronoms febles (Cuinaran uns quants pastissos de xocolate; en cuinaran uns quants pastissos; en cuinaran uns quants de xocolate. Ho he tret del calaix; ho he tret. Ho trobaràs a l'armari; ho trobaràs. Hi vivia acompanyat).
- Concordança del participi de les formes verbals perifràstiques amb els pronoms acusatius de tercera persona.
- Verbs pronominals i verbs no pronominals (callar, aprimar-se); etc.
- Combinacions de més de dos pronoms (emportar-se-me'n).

Els verbs

1. Coneixement aprofundit dels valors dels temps verbals, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat o més formals:

- Contextos en què es pot usar tant el mode indicatiu com el mode subjuntiu (Quan tornarem/tornem a escola, parlarà de ploure. Si escoltaves/escoltares la ràdio, estaries informat. Tem que li guanyarà/guanye en la final).
- Ús del mode indicatiu amb els adverbis de dubte.
- Els verbs defectius (Ens cal més temps. Plovia pedres. Els accidents ocorren massa sovint).
- Els valors de les formes no personals: casos en què l'infinitiu es pot usar amb valor imperatiu (A córrer!) i quan s'ha de substituir perquè no s'admet (No fumeu!).
- Evitació de l'infinitiu amb valor de recapitulació i del gerundi amb valor copulatiu i especificatiu (És una llei adequada aplicant-se i s'aplicarà a totes les situacions previstes. La carta exposant que exposa les peticions està clara).
- Propietat en l'ús dels règims verbals de verbs coordinats (Veig i parle d'una cosa. Veig una cosa i en parle. Van escoltar i accedir a... Van escoltar la petició i hi van accedir).
- Ús ajustat al règim sintàctic de cada verb: verbs transitius i intransitius, verbs pronominals i no pronominals; etc.

2. Coneixement aprofundit de la morfologia verbal, i domini dels casos excepcionals, d'especial dificultat o més formals:

- Verbs que presenten formes diferenciades, bé per diferenciacions semàntiques (Les estrelles lluen. La joia no li lluïx gens. He cuït el dinar. M'ha cogut la ferida), bé perquè una de les formes és pròpia de contextos molt més formals (patisca/patesca, omplir/omplert, ser/ésser, sigut/estat).
- Ús coherent de les formes verbals amb el grau de formalitat de la situació.
- Valor condicional d'algunes formes fixades en -ra (Fóra cas que...).
- Valoració dels usos dels verbs ser, estar i haver-hi (Carme és casada. Sílvia és/està al treball. Al costat hi ha el casal).

3. Ús aprofundit de les perífrasis verbals.

Lèxic i semàntica

1. El vocabulari culte general no especialitzat. Conceptes bàsics de terminologia i criteris per a la fixació del lèxic; els recursos terminològics.

2. Expressions idiomàtiques i col·loquials. Metàfores lexicalitzades. Enunciats fraseològics: col·locació, ordenació d'elements, locucions i frases fetes.
3. Onomàstica, antroponímia i toponímia.
4. Precisió lèxica. Interferències lèxiques: barbarismes i préstecs. Falsos sinònims. Ultracorrecció.
5. Paraules patrimonials i cultismes. Arcaïsmes. Vulgarismes i dialectalismes.
6. Creació lèxica: parasíntesi, neologismes, calcs i habilitació.
7. Paraules tabú, eufemismes i disfemismes.
8. Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència (repetició, hiperonímia, hiponímia, sinonímia, mots generals) i de sentit (complementarietat, antonímia, oposició relativa, relacions pragmàtiques).
9. Semàntica pragmàtica: substitucions, pressuposicions, sobreentesos, inferències, ironia.
10. Usos lèxics figurats: comparació, metàfora, metonímia, sinècdoque...
11. Registres i varietats lingüístiques: històrica, geogràfica, social i funcional.
12. Formació històrica del lèxic.

AVALUACIÓ

L'estructura de la prova per a acreditar el nivell C2 és la següent:

1. Activitat de comprensió escrita d'un text del nivell
2. Activitat d'expressió oral que avalue els objectius del nivell
3. Activitat d'expressió escrita de redacció d'un text del nivell
4. Activitat de domini gramatical i lèxic dels continguts del nivell